

POSTANOWIENIE

14 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 14 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko D.L. i J.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 31 marca 2025 r., I ACz 362/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego powódkę, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka Bank S.A. w W. powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych, tj. art. 1099 § 1 k.p.c. i art. 28 w związku z art. 3 i art. 4¹ k.p.c.

W świetle utrwalonego stanowiska, w celu uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) konieczne jest wykazanie, że określony przepis prawa lub zespół tych przepisów, mimo że budzi poważne wątpliwości, których rozstrzygnięcie rzutuje na wynik postępowania, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w judykaturze w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, by w sprawie zakończonej zaskarżonym postanowieniem wystąpiła twierdzona przyczyna kasacyjna.

Przepis art. 1099 k.p.c. stanowi, że brak jurysdykcji krajowej sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy; w razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew lub wniosek, z zastrzeżeniem art. 1104 § 2 lub art. 1105 § 6 k.p.c. Przepis ten statuuje zatem nakaz badania jurysdykcji krajowej jako bezwzględnej przesłanki procesowej *ex officio* w każdym stanie sprawy i procesowy skutek jej braku. Wniosek nie ujawniał żadnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem tego przepisu, a tym bardziej nie wykazywał, by budził on rozbieżności w orzecznictwie.

Z kolej art. 28 k.p.c., niezależnie od tego, że również w tym przypadku wniosek nie konkretyzował wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tej regulacji, nie odnosi się do jurysdykcji krajowej, której brak stanowił podłoże zaskarżonego postanowienia, lecz właściwości miejscowej sądu, której ocena wchodziłaby w

rachubę wtedy, gdyby sądom polskim w ogólności przysługiwała jurysdykcja krajowa do rozpoznania sprawy. Sąd Apelacyjny, negując *in casu* jurysdykcję krajową, wskazał na przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE L 351, s. 1), przy czym żaden z przepisów tego aktu nie został powołany w podstawach skargi kasacyjnej. Ewentualne wątpliwości wokół stosowania przepisów rozporządzenia nr 1215/2012, w tym wzmiankowanego we wniosku art. 7 pkt 1 tego aktu, nie mogły mieć zatem wpływu na wynik postępowania kasacyjnego (*arg. ex art. 398¹³ § 1 k.p.c.*).

Jedynie na marginesie należało zauważyć, że w sprawach dotyczących umów konsumenckich – a takiej kwalifikacji sporu nie podważano w skardze kasacyjnej – jurysdykcję krajową, z zastrzeżeniem art. 6 i art. 7 pkt 5, określają art. 17 i n. rozporządzenia nr 1215/2012, nie zaś art. 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012, do którego odnosił się powołany we wniosku wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012). Ponadto, zgodnie z art. 62 rozporządzenia nr 1215/2012, w celu ustalenia, czy strona ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, którego sąd rozpoznaje sprawę, sąd stosuje prawo krajowe, co w przypadku sądu polskiego wymagania odwołania się do art. 25 i n. k.c. Również te przepisy nie zostały jednak objęte podstawami skargi kasacyjnej.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Paweł Grzegorzczuk

(K.G.)

[a.]